

DRUŠTVENE NOVICE

IN MEMORIAM

Dr. Lidija Irmačnik Belič (1957–2017)

Z Lidijo smo se spoznali, ko se je leta 1984 zaposlila na Inštitutu za elektroniko in vakuumsko tehniko, IEVT. Z nekaj leti predhodne prakse na Inštitutu »Jožef Stefan« in Iskra elektrozeveze se je hitro ujela v novem delovnem okolju in z novimi ljudmi. Nič nenavadnega, saj sta iz nje izžarevala veselje do raziskav in blagost odprte duše. V oddelku za optoelektroniko je v tistem času, še pod vodstvom dr. Kanskyja, med drugimi projekti zorela tudi potreba in želja po osvojitvi postopka izdelave visokovakuumskih električnih prevodnic, v katerih bi kot izolator namesto stekla uporabili keramiko. Tedaj so bili v svetu spoji keramika-kovina nekaj revolucionarnega. Na Inštitutu se je skupina za omenjeni razvoj komaj začela formirati in tej dejavnosti se je priključila tudi Lidija.

Njeno študijsko in raziskovalno delo je bistveno pripomoglo k rasti znanja, tako o keramiki kot tudi o

metalizacijskih pastah. Poskusni vzorci so postajali vedno boljši. Seveda ni šlo brez številnih ur, preživetih v laboratoriju. Tam je s sodelavci skrbela za sestavo domače paste za metalizacijo, preiskovali so mikrostrukturo različnih keramik, izdelovali preizkusne spoje ter preizkušali njihovo tesnost in trdnost. Izkušnje in nova znanja, pridobljena z njenim delom, so bila objavljena kot znanstveni prispevki v domačih in tujih revijah. Iz omenjene tematike je leta 1993 tudi doktorirala. Istočasno je Lidija aktivno delovala tudi v Društvu za vakuumsko tehniko Slovenije (DVTS).

Kmalu po magisteriju sta se srečala z bodočim možem Igorjem in mladima zakoncema se je rodil sin Rok. Prav tedaj pa so srečno družinico doleteli hudi časi. Pri Lidiji so odkrili znake multiple skleroze in vsem prizadevanjem navkljub se bolezen ni zaustavila. V začetku je še lahko delala, čez nekaj let, takrat že na Inštitutu za kovinske materiale in tehnologije, le s polovičnim delovnim časom, sčasoma so se možnosti za delo, zaradi gibalnih težav, še poslabšale. Soočanje s toliko težavami je Lidija pogumno in hkrati stoično prenašala. V pomoč in v uteho so ji bili sin Rok, ki je odraščal v fanta, skrbni ljubeči mož ter številni dobri znanci in prijatelji. Z vsemi je rada komunicirala po internetu in tako vzdrževala stik s svetom.

Vakuumisti se spominjamo njene živosti, hudomušnih pripomb, navezanosti na stroko in na društvo ter njene pripravljenosti, da komur koli priskoči na pomoč. Zdi se nam, kot da ni odšla, kajti v srcih bo živela z nami.

Njena družina je več kot tri desetletja svoje življenje prilagodila težki situaciji in vztrajala v dobroti med seboj in navzven. Resnično je svoji okolici dajala zgled nečesa svetega. Hvala vama dragi Igor in Rok, izrekamo vama iskreno sožalje.

Monika Jenko, Janez Šetina, Andrej Pregelj